

№ 330210015001188539

საქართველოს უზენაესი სასამართლო

გ ა ნ ჩ ი ნ ე ბ ა

საქართველოს სახელით

საქმე №ას-1370-1290-2017

16 მარტი,

2018 წელი

№ას-1370-1290-2017

პოლიკლინიკა

ქ.თბილისი

სამოქალაქო საქმეთა პალატა

შემადგენლობა:

ბესარიონ ალავეძე (თავმჯდომარე, მომხსენებელი)

მოსამართლეები:

ეკატერინე გასიტაშვილი, პაატა ქათამაძე

საქმის განხილვის ფორმა – ზეპირი მოსმენის გარეშე

კასატორი – შპს „ქ-----ა“ (მოპასუხე)

მოწინააღმდეგე მხარე – ქ.თბილისის მუნიციპალიტეტის მერია (მოსარჩელე)

გასაჩივრებული გადაწყვეტილება – თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა პალატის 2017 წლის 20 სექტემბრის გადაწყვეტილება

კასატორის მოთხოვნა – გასაჩივრებული გადაწყვეტილების გაუქმება და სააპელაციო საჩივრის დაკმაყოფილებაზე უარის თქმა

ა ღ წ ე რ ი ლ ო ბ ი თ ი ნ ა წ ი ლ ი :

1. მოსარჩელის მოთხოვნა და სარჩელის ფაქტობრივი საფუძვლები:

1.1. ქ.თბილისის მუნიციპალიტეტის მერიამ (შემდგომში – მოსარჩელე, აპელანტი, კასატორის მოწინააღმდეგე მხარე ან ყოფილი პარტნიორი) სარჩელი აღძრა სასამართლოში შპს „ქ-----ის“ (შემდგომში – მოპასუხე, აპელანტის მოწინააღმდეგე მხარე, კასატორი ან კომპანია) მიმართ დივიდენდის, 2010 წლის მოგებიდან – 27 355 ლარისა და 2011 წლის მოგებიდან – 22 393 ლარის ანაზღაურების მოთხოვნით.

1.2. სარჩელი ემყარება შემდეგ ფაქტობრივ გარეობებს: მოსარჩელე იყო მოპასუხე კომპანიის კაპიტალის 100%-იანი წილის მესაკუთრე. „ქ.თბილისის მთავრობის წილობრივი მონაწილეობით დაფუძნებული საწარმოების 2011 წლის საფინანსო-ეკონომიური საქმიანობის შესახებ“ ქ.თბილისის მთავრობის 2012 წლის 2 ივლისის #17.07.636 და ქალაქ თბილისის მთავრობის 2012 წლის 23 ოქტომბრის #28.16.1029 დადგენილებებით (რომლითაც ცვლილება შევიდა 2012 წლის 2 ივლისის #17.07.636 დადგენილებაში) კომპანიის 2011 წლის მოგებიდან დივიდენდის ოდენობა განისაზღვრა 22 393 ლარით, ხოლო, ქალაქ თბილისის მთავრობის 2011 წლის 27 ივნისის #16.49.692 დადგენილებით დამტკიცდა მერიის წილობრივი მონაწილეობით არსებული კომპანიების 2010 წლის მოგებიდან ქალაქ თბილისის მთავრობის კუთვნილი დივიდენდის ოდენობა დადგენილების დანართი #3-ის შესაბამისად და მოპასუხის მიერ გადასახდელი დივიდენდის ოდენობა 27355 ლარით განისაზღვრა.

2. მოპასუხის პოზიცია:

მოთხოვნის გამომრიცხველი შესაგებლით მოპასუხემ არ ცნო სარჩელი და განმარტა, 2011 წლის 10 აგვისტოს ქ.თბილისის მერიის ქონების მართვის სააგენტოს მიერ 2011 წლის 10 აგვისტოს გამართულ აუქციონზე გამარჯვების ოქმის თანახმად, ყოფილმა პარტნიორმა გაასხვისა კომპანიაში 100%-იანი წილი და იგი შეიძინა ნ----- ფ----- მა, რომელიც ამჟამად კომპანიის დირექტორია. „მეწარმეთა შესახებ“ საქართველოს კანონის მე-8 მუხლის თანახმად, კომპანიის დივიდენდის განაწილების უფლება წარმოეშობა კომპანიის პარტნიორს კრებაზე მიღებული გადაწყვეტილებით. მოცემულ შემთხვევაში, მოსარჩელე 2011 წლის 11 აგვისტოდან არ წარმოადგენს

კომპანიის პარტნიორს და მასზე „მეწარმეთა შესახებ“ საქართველოს კანონი ვერ გავრცელდება.

3. პირველი ინსტანციის სასამართლოს გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილი:

თბილისის საქალაქო სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა კოლეგიის 2016 წლის 23 მაისის გადაწყვეტილებით სარჩელი არ დაკმაყოფილდა.

4. აპელანტის მოთხოვნა:

საქალაქო სასამართლოს გადაწყვეტილება სააპელაციო წესით გაასაჩივრა ყოფილმა პარტნიორმა, მოითხოვა მისი გაუქმება და ახალი გადაწყვეტილებით სარჩელის სრულად დაკმაყოფილება.

5. გასაჩივრებული გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილი:

5.1. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა პალატის 2017 წლის 15 მარტის განჩინება/დაუსწრებელი გადაწყვეტილებით სააპელაციო საჩივარი ნაწილობრივ დაკმაყოფილდა, გასაჩივრებული გადაწყვეტილება გაუქმდა 2010 წლის მოგებიდან დივიდენდის დაკისრებაზე უარის თქმის ნაწილში და ამ ნაწილში მიღებულ იქნა დაუსწრებელი გადაწყვეტილება, რომლითაც სარჩელი ნაწილობრივ დაკმაყოფილდა, კომპანიას ყოფილი პარტნიორის სასარგებლოდ დაეკისრა 27 355 ლარის გადახდა, ხოლო 2011 წლის მოგებიდან დივიდენდის განაწილების მოთხოვნის ნაწილში გასაჩივრებული გადაწყვეტილება დარჩა უცვლელად;

5.2. ამავე სასამართლოს 2017 წლის 12 ივლისის განჩინებით კომპანიის საჩივარი დაკმაყოფილდა, გაუქმდა გასაჩივრებული განჩინება/დაუსწრებელი გადაწყვეტილება სარჩელის დაკმაყოფილების ნაწილში და განაზღვრა საქმის წარმოება;

5.3. სააპელაციო პალატამ 2017 წლის 20 სექტემბრის გადაწყვეტილებით ყოფილი პარტნიორის სააპელაციო საჩივარი დააკმაყოფილა, თბილისის საქალაქო სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა კოლეგიის 2016 წლის 23 მაისის გადაწყვეტილება გააუქმა 2010 წლის მოგებიდან დივიდენდის კომპანიისათვის დაკისრებაზე უარის თქმის ნაწილში და ახალი გადაწყვეტილებით სარჩელი დააკმაყოფილა, კომპანიას დაეკისრა 27 355 ლარის გადახდა ყოფილი პარტნიორის სასარგებლოდ.

6. კასატორის მოთხოვნა:

სააპელაციო სასამართლოს 2017 წლის 20 სექტემბრის გადაწყვეტილება საკასაციო წესით გაასაჩივრა აპელანტის

მოწინააღმდეგე მხარემ, მოითხოვა მისი გაუქმება და სააპელაციო საჩივრის დაკმაყოფილებაზე უარის თქმა.

ს ა მ ო ტ ი ვ ა ც ი ო ნ ა წ ი ლ ი:

საკასაციო სასამართლომ, სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 391-ე მუხლის შესაბამისად, შეამოწმა საკასაციო საჩივრის დასაშვებობის საკითხი და მიიჩნევს, რომ იგი დაუშვებელია შემდეგ გარემოებათა გამო:

1. საკასაციო საჩივრის დაუშვებლად ცნობის დასაბუთება:

1.1. სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 391-ე მუხლის მე-5 ნაწილის შესაბამისად, საკასაციო საჩივარი ქონებრივ ან არაქონებრივ დავაზე დასაშვებია, თუ კასატორი დაასაბუთებს, რომ: ა) საქმე მოიცავს სამართლებრივ პრობლემას, რომლის გადაწყვეტაც ხელს შეუწყობს სამართლის განვითარებას და ერთგვაროვანი სასამართლო პრაქტიკის ჩამოყალიბებას; ბ) საქართველოს უზენაეს სასამართლოს მანამდე მსგავს სამართლებრივ საკითხზე გადაწყვეტილება არ მიუღია; გ) საკასაციო საჩივრის განხილვის შედეგად მოცემულ საქმეზე სავარაუდოა მსგავს სამართლებრივ საკითხზე საქართველოს უზენაესი სასამართლოს მანამდე არსებული პრაქტიკისაგან განსხვავებული გადაწყვეტილების მიღება; დ) სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილება განსხვავდება მსგავს სამართლებრივ საკითხზე საქართველოს უზენაესი სასამართლოს მანამდე არსებული პრაქტიკისაგან; ე) სააპელაციო სასამართლომ საქმე განიხილა მატერიალური ან/და საპროცესო სამართლის ნორმების მნიშვნელოვანი დარღვევით, რასაც შეეძლო არსებითად ემოქმედა საქმის განხილვის შედეგზე; ვ) სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილება ეწინააღმდეგება მსგავს სამართლებრივ საკითხზე ადამიანის უფლებათა და ძირითად თავისუფლებათა დაცვის კონვენციასა და ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლოს პრეცედენტულ სამართალს; ზ) გასაჩივრებულია სააპელაციო სასამართლოს მეორე დაუსწრებელი გადაწყვეტილება ან განჩინება დაუსწრებელი გადაწყვეტილების უცვლელად დატოვების თაობაზე. ზემოაღნიშნული დანაწესები განსაზღვრავს იმ მოთხოვნებს, რომელთაც საკასაციო საჩივარი უნდა შეიცავდეს და ეფუძნებოდეს.

1.2. მოცემულ შემთხვევაში, გასაჩივრებული გადაწყვეტილების დასაბუთება ძირითადად იმ დასკვნებს ეფუძნება, რომ:

1.2.1. კომპანია სამეწარმეო რეესტრში რეგისტრირებულია 2000

წლის 3 ივლისს, საიდენტიფიკაციო კოდით: #2-----;

1.2.2. 2011 წლის 24 აგვისტოს მომზადებული ამონაწერის მიხედვით, საწარმოს კაპიტალის 100% წილის მესაკუთრე იყო მოსარჩელე, ხოლო, 2011 წლის 26 სექტემბერს მომზადებული ამონაწერის მიხედვით – ნ----- ფ-----ი. აუქციონში გამარჯვების დამადასტურებელი 2011 წლის 10 აგვისტოს #ე-40-14-855 ოქმის თანახმად, 2011 წლის 10 აგვისტოს აუქციონზე კომპანიის კაპიტალის 100% შეიძინა ნ----- ფ-----მა;

1.2.3. „ქ.თბილისის მთავრობის წილობრივი მონაწილეობით დაფუძნებული საწარმოების 2011 წლის საფინანსო-ეკონომიური საქმიანობის შესახებ“ ქ.თბილისის მთავრობის 2012 წლის 2 ივლისის #17.07.636 დადგენილებითა და ქალაქ თბილისის მთავრობის 2012 წლის 23 ოქტომბრის #28.16.1029 დადგენილებით (რომლითაც ცვლილება შევიდა 02.07.2012წ. #17.07.636 დადგენილებაში) შპს „ქ-----ის“ 2011 წლის მოგებიდან დივიდენდის ოდენობა განისაზღვრა 22 393 ლარით;

1.2.4. ქ.თბილისის მთავრობის 2011 წლის 27 ივნისის #16.49.692 დადგენილებით დამტკიცდა მერიის წილობრივი მონაწილეობით დაფუძნებული კომპანიების 2010 წლის მოგებიდან ქალაქ თბილისის მთავრობის კუთვნილი დივიდენდის ოდენობა, დანართი #3-ის შესაბამისად და შპს „ქ-----ის“ გადასახდელი დივიდენდის ოდენობა განისაზღვრა 27 355 ლარით. ამდენად, უდავოა, რომ ამ დადგენილების გამოტანის მომენტისთვის (2011 წლის 27 ივნისი) მოსარჩელე ჯერ კიდევ წარმოადგენდა კომპანიის 100%-იანი წილის მესაკუთრეს. ამასთან, 2010 წლის მოგებიდან დივიდენდის - 27 355 ლარის მოთხოვნის უფლება ყოფილ პარტნიორს წილის ახალი მესაკუთრისთვის არ დაუთმია. მოპასუხე გაფრთხილებულ იქნა აღნიშნული თანხების დაუყოვნებლივ გადახდის შესახებ, თუმცა, მისი მხრიდან არ მომხდარა დივიდენდების ჩარიცხვა.

1.3. სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 407-ე მუხლის მე-2 ნაწილის თანახმად, სააპელაციო სასამართლოს მიერ დამტკიცებულად ცნობილი ფაქტობრივი გარემოებები სავალდებულოა საკასაციო სასამართლოსათვის, თუ წამოყენებული არ არის დასაშვები და დასაბუთებული პრეტენზია (შედავება). დასაბუთებულ პრეტენზიაში იგულისხმება მითითება იმ პროცესუალურ დარღვევებზე, რომლებიც დაშვებული იყო სააპელაციო სასამართლოს მიერ საქმის განხილვის დროს და რამაც განაპირობა ფაქტობრივი გარემოებების არასწორად შეფასება-

დადგენა, მატერიალურ-სამართლებრივი ნორმის არასწორად გამოყენება ან/და განმარტება. საკასაციო პალატა მიიჩნევს, რომ კასატორს სააპელაციო სასამართლოს მიერ დადგენილ ფაქტობრივ გარემოებებთან მიმართებით არ წარმოუდგენია დასაშვები და დასაბუთებული პრეტენზია (შედავება).

1.4. საკასაციო საჩივრის განსახილველად დაშვების წინაპირობა ვერ გახდება კასატორის შედავება იმის თაობაზე, რომ:

1.4.1. გადაწყვეტილება იურიდიულად არ არის საკმარისად დასაბუთებული, რამდენადაც უდავოა, რომ მოსარჩელემ 2011 წლის 10 აგვისტოს აუქციონზე გაასხვისა კასატორ კომპანიაში საკუთარი 100%-იანი წილი, რომელიც შეიძინა ნ.ფ-----მა და უდავოა, რომ აუქციონზე გამარჯვების დღიდან ყოფილმა პარტნიორმა დათმო ყველა უფლება გასხვისებულ იურიდიულ პირზე;

1.4.2. აუქციონის ოქმში არ იყო მითითებული რომ იურიდიულ პირს ჰქონდა რაიმე გადაუხდელი დავალიანება, ასევე უდავოა, რომ მოსარჩელემ დათმო ყველა პარტნიორული უფლება ისე, რომ წილის გადაცემის ხელშეკრულებაში არ არის მითითებული ფულადი დავალიანების გადახდის შესახებ. „მეწარმეთა შესახებ“ საქართველოს კანონის 47-ე მუხლის მე-3 პუნქტის თანახმად, კაპიტალი დაყოფილია წილებად, რომელიც მიმოქცევადი უფლებაა და, სამოქალაქო კოდექსის 198-ე მუხლის შესაბამისად, გადადის საკუთრებაში, შესაბამისად, უფლებები წარმოეშობოდა წილის შემძენს წილის გადაცემის ხელშეკრულების გაფორმების მომენტიდან. გადაუხდელი დივიდენდის შემთხვევაში, მოთხოვნის უფლება ვერ წარმოეშობოდა საზოგადოების ყოფილ პარტნიორს, რადგანაც მან უარი თქვა ამ მოთხოვნის უფლებაზე, ეს მოთხოვნა არ ასახულა აუქციონის გამარჯვების ოქმში და არც ახალ მესაკუთრეს მიუღია ნაკლიანი ქონება. მოსარჩელის მიერ გამოცემული დადგენილება 2010 წლის დივიდენდის განაწილების თაობაზე არ წარმოადგენს ამ უფლების რეალიზაციის საკმარის მტკიცებულებას. საწარმოს ახალი რეგისტრაციის საფუძველი ადმინისტრაციული და სამოქალაქო კანონმდებლობის საფუძველზე გამოცემული აქტებია, რომელთა თანახმად, შემძენზე საკუთრების უფლება გადავიდა ყოველგვარი ვალდებულების გარეშე;

1.4.3. სააპელაციო სასამართლომ არასწორად გამოიყენა „მეწარმეთა შესახებ“ საქართველოს კანონის მე-5, 5¹ და 47-ე მუხლები, მოცემულ შემთხვევაში, სასამართლოს უნდა ეხელმძღვანელა სამოქალაქო კოდექსის 198-ე მუხლის პირველი ნაწილით, ასევე სასამართლომ მოთხოვნის საფუძვლიანობა არასწორად დაუკავშირა

მოსარჩელის იმ დადგენილებას, რომელიც 2010 წლის მოგების განაწილებას უკავშირდება.

1.5. საკასაციო პალატა უარყოფს კასატორის პრეტენზიებს და მიიჩნევს, რომ გასაჩივრებული გადაწყვეტილება კანონიერია, შესაბამისად, არ არსებობს მისი გაუქმების სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 393-ე-394-ე მუხლებით გათვალისწინებული საფუძვლები. პალატა დამატებით განმარტავს შემდეგს:

1.5.1. აუქციონის ობიექტს წარმოადგენდა საწარმოში მოსარჩელის კუთვნილი წილი, რომელიც აბსოლუტურად განსხვავებულია თავად საწარმოსაგან, ნიშანდობლივია, რომ საწარმო არ არის გარიგების ობიექტი, არამედ, სამოქალაქო უფლება-მოვალეობების გადაცემის ობიექტი შეიძლება იყოს სამოქალაქო კოდექსის 147-ე მუხლით განსაზღვრული ქონება. იმ პირობებში, როდესაც აუქციონში გამარჯვების ოქმში პირდაპირაა მითითებული ნასყიდობის საგანი (საწარმოში მოსარჩელის წილი), ხოლო წილს რაიმე ნაკლი არ გააჩნია, პალატა მიიჩნევს, რომ ნასყიდობის ობიექტი უნაკლოა, როგორც უფლებრივი, ისე – ნივთობრივი თვალსაზრისით (იხ. სკ-ის 487-ე-489-ე მუხლები). რაც შეეხება საწარმოს, სამოქალაქო კოდექსის 24-ე მუხლის პირველი ნაწილის თანახმად, ის სამართლის დამოუკიდებელი სუბიექტია, რომელსაც შესაძლოა გააჩნდეს გარკვეული მოვალეობებიც.

1.5.2. საკასაციო პალატა არ იზიარებს კასატორის იმ შედავებასაც, რომ მოსარჩელეს არ შეეძლო საკუთარი დადგენილებით გაენაწილებინა მოგება და დაედგინა დივიდენდის მიღების უფლება პარტნიორად ყოფნის პერიოდში, ასევე, იმას, რომ მან წილის რეალიზაციით უარი თქვა მოთხოვნაზე. ამ უკანასკნელ შემთხვევასთან მიმართებით, პალატა განმარტავს, რომ უარის თქმის დამადასტურებელი პირდაპირი მტკიცებულება საქმეში არ მოიპოვება და ვერც კასატორი მიუთითებს, რაც შეეხება დადგენილებას, იგი საზოგადოების წესდების 9.2. მუხლითაა მოწესრიგებული და ეს მოწესრიგება არ ეწინააღმდეგება „მეწარმეთა შესახებ“ საქართველოს კანონის მოთხოვნებს.

1.5.3. პალატა ასევე არ ეთანხმება კასატორის პოზიციას სასამართლოს მხრიდან მატერიალური სამართლის ნორმათა არასწორად გამოყენების თაობაზე და განმარტავს, რომ სწორედ „მეწარმეთა შესახებ“ საქართველოს კანონის 5¹ მუხლის 5¹ პუნქტი და 47-ე მუხლის პირველი პუნქტი წარმოადგენს განსახილველი საკითხის მარეგულირებელ ძირითად დანაწესებს. საკასაციო პალატა განმარტავს, რომ დივიდენდის გაცემა საწარმოს საქმიანობის

ჩვეულებრივი პროცესი კი არ არის, არამედ განსაკუთრებული შემთხვევაა, რომელიც შესაბამისი პროცედურის დაცვით ხორციელდება. დივიდენდის გაცემის საფუძველი შეიძლება იყოს საწარმოში მოგების არსებობა და საზოგადოების პარტნიორთა კრების გადაწყვეტილება პარტნიორებზე დივიდენდის გაცემის შესახებ. დივიდენდის მიღების უფლება განუყრელადაა დაკავშირებული პარტნიორად ყოფნასთან და მისი სხვა პირისათვის გადაცემა წილისაგან დამოუკიდებლად დაუშვებელია. დივიდენდის მოთხოვნის უფლება შეიძლება პარტნიორის თანხმობით სხვა პირმაც განახორციელოს. ამ უკანასკნელ შემთხვევაში პარტნიორი საზოგადოების კრედიტორს წარმოადგენს და მას, როგორც კრედიტორს, უფლება აქვს თავისი მოთხოვნა დივიდენდზე სხვა პირს დაუთმოს. თავად დივიდენდის მოთხოვნის უფლება, როგორც ითქვა, პარტნიორს წარმოეშობა იმ მომენტიდან, როცა პარტნიორთა კრება მიიღებს გადაწყვეტილებას საზოგადოების მოგების განაწილების შესახებ. დივიდენდის მიღების უფლების გადაცემა შესაძლებელია მხოლოდ წილთან ერთად, ამიტომ წილის დათმობით ამ უფლების დათმობაც ხდება. სხვა საკითხია დივიდენდის მოთხოვნის უფლების გადაცემა, ვინაიდან იგი დამოუკიდებელი უფლებაა და წილის გადაცემის შემთხვევაში ავტომატურად არ გადადის წილის მიმღებზე. ამდენად, წილის დათმობის (გასხვისების) დროს ხელშეკრულებაში სპეციალურად უნდა აღინიშნოს დივიდენდის მოთხოვნის უფლების გადაცემის თაობაზე **(იხ. სუსგ №ას-1328-1170-2010, 6 ივნისი, 2011 წელი)**.

1.6. ამდენად, განსახილველი დავა არ წარმოადგენს იშვიათ სამართლებრივ პრობლემას, რომელიც ხელს შეუწყობს სამართლის განვითარებას, რადგანაც საწარმოდან დივიდენდის მიღების/მოთხოვნის უფლებისა და ამ უფლების განკარგვის თაობაზე არსებობს საკასაციო სასამართლოს მიერ დადგენილი ერთგვაროვანი სასამართლო პრაქტიკა, რომლისგანაც არ განსხვავდება გასაჩივრებული გადაწყვეტილება. კასატორი ვერ მიუთითებს იმგვარ გარემოებებზე, რაც სასამართლოს მისცემდა ვარაუდის საფუძველს, რომ საქმის არსებითი განხილვის შედეგად მანამდე არსებული პრაქტიკისაგან განსხვავებული გადაწყვეტილება შეიძლება ყოფილიყო მიღებული. სააპელაციო სასამართლოს მიერ მოცემული საქმე არ არის განხილული მნიშვნელოვანი მატერიალური ან საპროცესო სამართლის ნორმების დარღვევებით, რომელსაც შეეძლო არსებითად ემოქმედა საქმის განხილვის შედეგზე. გარდა ამისა, საკასაციო სასამართლოს შეფასების საგანს არ წარმოადგენს

სააპელაციო სასამართლოს მეორე დაუსწრებელი გადაწყვეტილება ან განჩინება დაუსწრებელი გადაწყვეტილების უცვლელად დატოვების თაობაზე, ხოლო კასატორი ვერც ქვემდგომი სასამართლოს შეფასებებისა და დასკვნების წინააღმდეგობრიობას ამტკიცებს მსგავს სამართლებრივ საკითხზე ადამიანის უფლებათა და ძირითად თავისუფლებათა დაცვის კონვენციის დებულებებთან და ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლოს პრეცედენტულ სამართალთან, რის გამოც საკასაციო საჩივარს არა აქვს წარმატების პერსპექტივა.

1.7. ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 391-ე მუხლის საფუძველზე, საკასაციო სასამართლო არ არის უფლებამოსილი, დაუშვას საკასაციო საჩივარი, რის გამოც მას უარი უნდა ეთქვას განხილვაზე.

2. სასამართლო ხარჯები:

სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 401-ე მუხლის მე-4 ნაწილის თანახმად, საკასაციო საჩივრის დაუშვებლად ცნობის შემთხვევაში პირს დაუბრუნდება მის მიერ გადახდილი სახელმწიფო ბაჟის 70 პროცენტი. ამდენად, პალატა მიიჩნევს, რომ კასატორს უნდა დაუბრუნდეს მის მიერ 07.11.2017წ. #1510048517 საგადახდო დავალებით სახელმწიფო ბაჟის სახით გადახდილი 1 367,75 ლარის 70% _ 957,425 ლარი.

ს ა რ ე ზ ო ლ უ ც ი ო ნ ა წ ი ლ ი:

საკასაციო სასამართლომ იხელმძღვანელა საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 391-ე, 401-ე მუხლებით და

დ ა ა დ გ ი ნ ა:

1. შპს „ქ-----ის“ საკასაციო საჩივარი დარჩეს განუხილველად დაუშვებლობის გამო.

2. კასატორ შპს „ქ-----ას“ (ს/კ #2-----) სახელმწიფო ბიუჯეტიდან (ქ.თბილისი, „სახელმწიფო ხაზინა“, ბანკის კოდი TRESGE22, მიმღების ანგარიშის №200122900, სახაზინო კოდი 300773150) დაუბრუნდეს მის მიერ 07.11.2017წ. #1510048517 საგადახდო დავალებით სახელმწიფო ბაჟის სახით გადახდილი 1 367,75 ლარის 70% _ 957,425 ლარი.

3. საკასაციო სასამართლოს განჩინება საბოლოოა და არ გასაჩივრდება.

თავმჯდომარე

ბ. ალავიძე

მოსამართლეები:

ე. გასიტაშვილი

პ. ქათამაძე